

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Brzozowska SA Barbara du Château
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Góral – Izdebska protokolant Agnieszka Grzywna

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2012 r.

sprawy **E. F. (1), A. Z.**

oskarżonych z art. 296 § 3 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej E. F. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K 526/07

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/uchyła rozstrzygnięcia zawarte w punktach IV, VII i VIII,

b/przyjmując, iż czyn zarzucany E. F. (1) w pkt. 4 polegał na tym, że w okresie od 21 czerwca do 3 lipca 2001 roku w L., pełniąc funkcję Dyrektora miejscowego IV Oddziału Banku (...) S.A. i będąc z tego tytułu obowiązana do zajmowania się jego sprawami majątkowymi, nadużyła udzielonych jej uprawnień w ten sposób, że mając świadomość, iż przeprowadzone przez pracowników banku oceny zdolności kredytowej (...) S.A. nie uwzględniają okoliczności istotnych dla oceny ryzyka kredytowego, w dniu 21 czerwca 2001 roku udzieliła rekomendacji dotyczącej przyznania temu podmiotowi kredytu w wysokości 2 637 000 Euro, co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji nr B/27/12/2001 z dnia 28 czerwca 2001 roku przez (...) Banku (...) S. A. w W. a następnie w dniu 3 lipca 2001 roku zawarła umowę kredytową nr (...), powodując w mieniu rzeczonoego Banku szkodę w wielkich rozmiarach w kwocie 5 810 318, 69 złotych przy czym możliwość spowodowania tej szkody oskarżona mogła przewidzieć, co wyczerpało znamiona występku z art. 296§1, 3 i 4 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. postępowanie o ten czyn umarza,

c/stwierdza, iż wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną;

III. stwierdza, iż koszty procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa;

IV. zwalnia oskarżoną E. F. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

II AKa 96/12

UZASADNIENIE

E. F. (1) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 10 sierpnia 1999 r. do 11 stycznia 2002 r. w L. działając w warunkach ciągu przestępstw 4 – krotnie w podobny sposób, pełniąc funkcję Dyrektora miejscowego IV Oddziału Banku (...) SA. i będąc z tego tytułu obowiązana do zajmowania się jego sprawami majątkowymi i gospodarką kredytową, nadużywając udzielonych jej uprawnień i nie dopełniając ciążących na niej obowiązków podczas i w związku z zawieraniem i realizacją umów kredytowych ze Spółką z o.o. (...) zs. w L., Przedsiębiorstwem (...)D. 1905” zs. w L. oraz Spółką Akcyjną (...) zs.

w W., doprowadziła do wystąpienia w mieniu Banku (...) S.A. – Centrala w W. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 21.677.370." złotych, w tym:

1. w okresie od 10 sierpnia 1999 r. do 24 października 2000 r., podczas rozpoznawania wniosku o kredyt Spółki z o.o. (...), nie dopełniając ciążących na niej obowiązków w zakresie prawidłowej analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, właściwego nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych i skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej – udzieliła w dniu 10 sierpnia 1999 r. rekomendacji dot. Przyznania kredytu w wysokości 1.250.000 (...) Spółce z o.o. (...), co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji Nr 381/99 z dnia 13 sierpnia 1999 r. przez Komitet Kredytowy III Oddziału Bank. (...) S.A. w L., a następnie w dniu 16 sierpnia 1999 r. zawarła na jej podstawie umowę kredytową Nr (...) na wspomnianą wyżej kwotę, która nie została spłacona przez kredytobiorcę oraz w dniu 15 czerwca 2000 r., podczas rozpoznawania wniosku o kredyt Spółki z o.o. (...) nie dopełniając ciążących na niej obowiązków w zakresie: prawidłowej analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej i właściwego nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych – udzieliła rekomendacji dot. przyznania kredytu w wysokości 2.800.000 DEM Spółce z o.o. (...),

co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji Nr 61/2000 z dnia 26 czerwca 2000 r. przez Dyrektora Regionalnego d/s (...) Banku (...) S.A., a następnie, na jej podstawie, zawarła w dniu 28 czerwca 2000 r. umowę kredytową Nr (...) na wspomnianą wyżej kwotę, która nie została spłacona przez Kredytobiorcę, a ponadto, nie dokonując właściwej analizy zdolności kredytowej wnioskodawcy i sposobu wywiązywania się przez niego z dotychczasowych zobowiązań kredytowych, udzieliła w dniu 06 września 2000 r. rekomendacji dot. konwersji obydwu wymienionych kredytów określonych w umowach Nr (...) uzyskując pozytywną decyzję Nr 547 z dnia 24 października 2000 r. (...) Banku (...) S.A. – powodując powstanie w mieniu rzeczonoego Banku szkody majątkowej (wynikającej z obydwu skonwertowanych kredytów) – w wysokości 8.195.482,98 złotych, tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.;

2. w okresie od 22 lutego 2000 r. do 29 grudnia 2000 r., podczas rozpoznawania wniosków o kredyt Przedsiębiorstwa (...)D. 1905", przekraczając posiadane uprawnienia w zakresie przysługującego jej podstawowego limitu kompetencji kredytowych, ustalonego w wysokości 3.000.000,00 złotych, podjęła decyzję Nr 25 z dnia 22 lutego 2000 r. o udzieleniu wymienionemu wnioskodawcy kredytu w kwocie 2.000.000,00 złotych (pomimo posiadanego przez ten

podmiot zadłużenia) i zawarła umowę kredytową Nr (...) z dnia 22 lutego 2000 r. na wspomnianą wyżej kwotę oraz decyzję Nr 524 z dnia 29 grudnia 2000 r. wraz

z zawarciem w tym samym dniu umowy kredytowej Nr (...) o udzieleniu Przedsiębiorstwu (...)D. 1905" kolejnego kredytu w kwocie 2.950.000,00 zł oraz podjęła, z przekroczeniem uprawnień, decyzję Nr 174 z dnia 23 maja 2000 r. i Nr 365 z dnia 29 września 2000 r. w sprawie przesunięcia terminów spłaty kredytu w kwocie 2.000.000,00 złotych (wynikającego z umowy Nr (...)) do dnia

30 września 2000 r., a następnie do dnia 30 listopada 2000 r., a nadto, nie dopełniając w ramach tychże umów obowiązków w zakresie: rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej, w tym warunków zabezpieczenia, tj. m.in. ubezpieczenia majątku, dokonania cesji praw z umów ubezpieczeniowych i ustanowienia zabezpieczenia hipotecznego, właściwego nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych i w zakresie sprawdzenia celowości zużycia środków kredytowych – powodując, wobec niespłacenia kredytu przez Kredytobiorcę, powstanie w mieniu rzeczonoego Banku szkody majątkowej

w kwocie 2.650.000,00 złotych, tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.;

3. w okresie od 05 kwietnia 2001 r. do 11 stycznia 2002 r., podczas rozpoznawania wniosku o (...) Spółki Akcyjnej (...), przekraczając posiadane uprawnienia

w zakresie przysługującego jej podstawowego limitu kompetencji kredytowych, ustalonego w wysokości 3.000.000,00 złotych, podjęła w dniu 05 kwietnia 2001 r. decyzję Nr 158 o udzieleniu kredytu w kwocie 3.000.000,00 złotych Spółce Akcyjnej (...) (pomimo posiadania zadłużenia przez podmiot powiązany),

a następnie dniu 30 kwietnia 2001 r. zawarła na jej podstawie umowę kredytową Nr (...) na wspomnianą wyżej kwotę, a nadto, nie dopełniając w ramach tejże umowy obowiązków w zakresie: prawidłowej analizy i oceny zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej i nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych powodując, wobec niespłacenia kredytu przez Kredytobiorcę, powstanie w mieniu rzeczonoego Banku szkody majątkowej w kwocie 2.796.265,86 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.;

4. w okresie od 21 czerwca 2001 r. do 03 lipca 2001 r., podczas rozpoznawania wniosku o (...) Spółki Akcyjnej (...), nie dopełniając ciążących na niej obowiązków

w zakresie: prawidłowej analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu (w tym weksla in blanco Kredytobiorcy), skutecznego wyegzekwowania od Kredytobiorcy (w związku z przyjęciem dodatkowej formy zabezpieczenia kredytu w postaci praw z polisy ubezpieczeniowej majątku stanowiącego zabezpieczenie) uiszczenia składek ubezpieczeniowych płatnych

w dwóch ratach w terminach 11 lipca 2001 r. i 11 stycznia 2002 r., sprawdzenia stanu ilościowego zapasów mrożonek przyjętych jako zabezpieczenie kredytu,

w zakresie właściwego nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych

i skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej – udzieliła

w dniu 21 czerwca 2001 r. rekomendacji dot. przyznania Spółce Akcyjnej (...) kredytu w wysokości 9.000.000,00 zł, co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji Nr B/27/12/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. przez (...) Banku (...) S.A. w W.,

a następnie w dniu 03 lipca 2001 r. zawarła na jej podstawie umowę kredytową Nr (...) i umowę przewłaszczenia Nr (...) zapasów mrożonek owoców i warzyw ogólnej wartości 8.000.000,00 złotych, faktycznie nie istniejących zarówno w chwili zawierania umowy jak i w terminie późniejszym – powodując, wobec niespłacenia kredytu przez Kredytobiorcę, powstanie w mieniu rzeczonoego Banku szkody majątkowej w wysokości 8. 035.621,21 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.

Nadto A. Z. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 26 marca 2001 r. do 20 marca w L., działając w warunkach ciągu przestępstw 2 – krotnie w podobny sposób, pełniąc funkcję Kierownika Sekcji Kredytów Dużych Podmiotów (...) i Eksperta Koordynującego Pracę

Zespołu (...) miejscowego IV Oddziału Banku (...) SA. i będąc z tego tytułu obowiązany do zajmowania się jego sprawami majątkowymi i gospodarką kredytową, niedopełniając ciężących na nim obowiązków podczas i w związku z zawieraniem i realizacją umów kredytowych ze Spółką Akcyjną (...) zs.

w W., doprowadził do wystąpienia w mieniu Banku (...) S.A. – Centrala w W. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 10.831.887,07 złotych, w tym:

1. w okresie od 26 marca 2001 r. do 20 marca 2002 r., podczas rozpoznawania wniosku o (...) Spółki Akcyjnej (...) zs. w W., nie dopełniając ciężących na nim obowiązków w zakresie: prawidłowej analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, prawidłowego i rzetelnego zawarcia w sporządzonym przez siebie opracowaniu pt. „rekomendacja transakcji kredytowej” ocen o podmiocie wnioskującym, podpisania (obok Dyrektora Oddziału) umowy kredytowej Nr (...) na kwotę 3 000.000,00 złotych, a ponadto nie dopełniając obowiązków w zakresie prawidłowej realizacji tejże umowy poprzez: dopuszczenie do niecelowego zużycia kredytu, brak działań zmierzających do wyegzekwowania jednej z przyjętych form zabezpieczenia w postaci hipoteki kaucyjnej, co skutkowało tym, iż nie została ona faktycznie ustanowiona oraz poprzez nie podjęcie jakichkolwiek działań mających na celu zmniejszenie zadłużenia kapitałowego pomimo występujących po temu możliwości w postaci wpływu środków na rachunek bieżący dłużnika prowadzony w banku kredytującym – doprowadził do wystąpienia w mieniu Banku (...) S.A. – Centrala w W. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie 2.796.265,86 złotych, tj. przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k.;

2. w okresie od 19 czerwca 2001 r. do 20 marca 2002 r. podczas rozpoznawania, wniosku o (...) Spółki Akcyjnej (...) zs. w W., nie dopełniając ciężących na nim obowiązków w zakresie: prawidłowej analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, prawidłowego i rzetelnego sporządzenia dokumentów bankowych w postaci „raportu klient” i „rekomendacji transakcji kredytowej”, podpisania (obok Dyrektora Oddziału) umowy kredytowej Nr (...) na kwotę 9.000.000,00 zł, a ponadto nie dopełniając obowiązków w zakresie prawidłowej realizacji tejże umowy poprzez: dopuszczenie do niecelowego zużycia przez kredytobiorcę znacznej części środków kredytowych (w tym m.in. przekazanie ich na rachunki innego podmiotu, spłatę zaległych odsetek, lokowanie na rachunkach depozytowych), brak działań zmierzających do wyegzekwowania przyjętej formy zabezpieczenia w postaci cesji wierzytelności na bank z tytułu zawartych kontraktów handlowych, podpisania (jako zabezpieczenie kredytu) umowy przewłaszczenia nieistniejących faktycznie mrożonek warzyw i owoców wartości 8.000.000,0 złotych oraz poprzez nie podjęcie jakichkolwiek działań mających na celu zmniejszenie zadłużenia kapitałowego pomimo występujących po temu możliwości w postaci wpływu środków na rachunek bieżący dłużnika prowadzony w banku kredytującym – doprowadził do wystąpienia w mieniu Banku (...) SA. – Centrala w W. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w kwocie 8.035.621,21 złotych, tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k.

w zw. z art. 296 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2011 roku wydanym w sprawie IV K 526/07 Sąd Okręgowy w Lublinie:

I. I.

I. przyjmując, że czyn zarzucony E. F. (1) w pkt I polegał na tym, że w okresie od 15 do 28 czerwca 2000 roku w L., pełniąc funkcję Dyrektora miejscowego IV Oddziału Banku (...) S.A. i będąc z tego tytułu obowiązany do zajmowania się jego sprawami majątkowymi, nadużyła udzielonych jej uprawnień w ten sposób, że mając świadomość, iż ubiegająca się o kredyt A. Spółka z o.o. nie ma zdolności kredytowej, w dniu 15 czerwca 2000 roku udzieliła rekomendacji dotyczącej przyznania kredytu w wysokości 2 800 000 DEM, co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji nr 61/2000 z dnia 26 czerwca 2000 roku przez Dyrektora Regionalnego ds. (...) Banku (...) S.A., a następnie na jej podstawie, zawarła w dniu 28 czerwca 2000 roku umowę kredytową nr

(...) na wspomnianą wyżej kwotę, która nie została spłacona przez kredytobiorcę, powodując powstanie w mieniu rzeczonoego Banku szkody majątkowej

w wielkich rozmiarach w wysokości 5 209 559,10 złotych, przy czym możliwość spowodowania tej szkody oskarżona mogła przewidzieć, co wyczerpywało znamiona występkę z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. postępowanie o ten czyn umorzył;

II. przyjmując, że czyn zarzucony E. F. (1) w pkt 2 polegał na tym,

że w okresie od 22 lutego do 29 grudnia 2000 roku w L., pełniąc funkcję Dyrektora miejscowego IV Oddziału Banku (...) S.A. i będąc z tego tytułu obowiązana do zajmowania się jego sprawami majątkowymi, nadużyła udzielonych jej uprawnień w ten sposób, że mając świadomość, iż środki pochodzące z kredytu udzielonego w dniu 27 stycznia 2000 roku firmie (...)D. 1905 w kwocie

1 300 000 złotych zostały wykorzystane niezgodnie z celem określonym w umowie kredytowej na spłatę zobowiązań spółki z o.o. (...) i spółki cywilnej (...) wobec (...) S.A. IV Oddział w L. oraz iż środki uzyskane z kolejnych kredytów wykorzystane zostaną do spłaty zobowiązań kapitałowych i odsetkowych wynikających z wcześniej zawartych umów kredytowych, w dniu 22 lutego 2000 roku podjęła decyzję nr 25 o udzieleniu firmie (...)D. 1905 kredytu

w kwocie 2 000 000 złotych i zawarła umowę kredytową nr (...) na tę kwotę,

w dniu 29 listopada 2000 roku podpisała aneks nr (...) do tej umowy, zwiększający kredyt do kwoty 2 800 000 złotych, w dniu 29 grudnia 2000 roku podjęła decyzję kredytową nr 524 dotyczącą udzielenia firmie (...) kredytu w kwocie 2 950 000 złotych oraz zawarła umowę kredytową nr (...) na tę kwotę, powodując w ten sposób w mieniu rzeczonoego Banku szkodę w wielkich rozmiarach w kwocie 1 737 511,53 złotych, przy czym możliwość spowodowania tej szkody oskarżona mogła przewidzieć, co wyczerpywało znamiona występkę z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. postępowanie o ten czyn umorzył;

III. E. F. (1) uniewinnił od dokonania czynu zarzuconego w pkt.3;

IV. E. F. (1) uznał za winną popełnienia czynu zarzuconego w pkt 4 polegającego na tym, że w okresie od 21 czerwca do 3 lipca 2001 roku w L., pełniąc funkcję Dyrektora miejscowego IV Oddziału Banku (...) S.A. i będąc

z tego tytułu obowiązana do zajmowania się jego sprawami majątkowymi, E. F. (1) nadużyła udzielonych jej uprawnień w ten sposób, że mając świadomość, iż przeprowadzone przez pracowników banku oceny zdolności kredytowej (...) S.A. nie uwzględniają okoliczności istotnych dla oceny ryzyka kredytowego, w dniu 21 czerwca 2001 roku udzieliła rekomendacji dotyczącej przyznania temu podmiotowi kredytu w wysokości 2 657 600 Euro, co skutkowało wydaniem pozytywnej decyzji nr B/27/12/2001 roku z dnia 28 czerwca 2001 roku przez (...) Banku (...) S.A. w W., a następnie w dniu 3 lipca 2001 roku zawarła umowę kredytową nr (...), powodując w mieniu rzeczonoego Banku szkodę w wielkich rozmiarach w kwocie 5 810 318, 69 złotych przy czym możliwość spowodowania tej szkody oskarżona mogła przewidzieć, czym wyczerpała znamiona występkę z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. i za to skazała ją przyjmując za podstawę wymiaru kary

art. 296 § 4 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k., na karę grzywy w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

V. A. Z. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego w pkt 1;

VI. przyjmując, że czyn zarzucony A. Z. w pkt 2 polegał na tym, że w okresie od 19 czerwca do 3 lipca 2001 roku w L., pełniąc funkcję Kierownika Sekcji Kredytów Dużych Podmiotów (...) i Eksperta Koordynującego Pracę Zespołu (...) miejscowego IV Oddziału Banku (...) S.A. i będąc z tego tytułu obowiązany do zajmowania się jego sprawami majątkowymi, nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że mając świadomość, iż przeprowadzone przez pracowników banku oceny zdolności kredytowej (...) S.A. nie uwzględniają okoliczności istotnych dla oceny ryzyka kredytowego, sporządził rekomendację transakcji kredytowej oraz zawarł umowę kredytową nr (...) na kwotę 2 657 600 Euro, powodując w mieniu rzeczonoego Banku szkodę w wielkich rozmiarach w kwocie 5 810 318, 69 złotych przy czym możliwość spowodowania tej szkody oskarżony mógł przewidzieć,

co wyczerpywało znamiona występkę z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. postępowanie o ten czyn umorzył;

VII. zasądził od E. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 500 złotych oraz kwotę 4238,34 złotych tytułem zwrotu części poniesionych wydatków;

VIII. ustalił, że poniesione wydatki w pozostałej części obciążają Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się prokurator i obrońcy oskarżonej E. F. (1).

Prokurator, zaskarżając powyższe orzeczenie na niekorzyść E. F. (1) i A. Z. – w odniesieniu do E. F. (1) w całości w zakresie czynów określonych w pkt I, II i IV i w odniesieniu do A. Z. w całości w zakresie czynu określonego w pkt VI, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, iż E. F. (1) w zakresie czynów określonych w pkt I, II i IV, a A. Z. w zakresie czynu określonego w pkt VI, nadużywając w sposób umyślny udzielonych im uprawnień, nie działali z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym wyrządzenia co najmniej znacznej szkody majątkowej w mieniu zatrudniającego ich Banku (...) S.A. IV Oddział w L., lecz jedynie mieli możliwość przewidzenia jej powstania, a co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego przyjęcia formy winy nieumyślnej przy popełnieniu tych czynów – podczas, gdy właściwa ocena poczynionych ustaleń i zgromadzonych dowodów (w tym m.in. opinii biegłego z zakresu bankowości, zgromadzonej dokumentacji dot. udzielonych kredytów oraz zeznań świadków) pozwala na wysnuć odmiennych ocen i uznanie, że obydwójce oskarżeni działali w sposób umyślny.

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w odniesieniu do E. F. (1) w zakresie czynów określonych w pkt I, II i IV i w odniesieniu do A. Z. w całości w zakresie czynu określonego w pkt VI i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Pierwszy z obrońców E. F. (1), adwokat A. M., zaskarżając powyższy wyrok w stosunku do oskarżonej w zakresie czynów z pkt I, II i IV – w całości, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił:

- 1. obrazę przepisu postępowania – art. 399 § 1 k.p.k.** – która to miała istotny wpływ na treść wyroku, poprzez wyjście poza granice oskarżenia przy zmianie kwalifikacji prawnej czynu tj. zmianie tej kwalifikacji z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. na występki z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k.;
- 2. obrazę przepisu postępowania – art. 14 § 1 k.p.k.** – która to miała istotny wpływ na treść wyroku poprzez skazanie za czyn nie objęty aktem oskarżenia, w efekcie czego doszło do naruszenia kardynalnej zasady procesu karnego tj. zasady skargowości;
- 3. obrazę przepisu postępowania – art. 196 § 3 k.p.k.** – która miała istotny wpływ na treść wyroku, poprzez oparcie istotnych ustaleń faktycznych na opinii biegłego z zakresu bankowości – J. B., co do którego ujawniły się powody osłabiające zaufanie do jego bezstronności, wynikające z dokonania przez tego biegłego subsumcji ustaleń pod przepis ustawy karnej, co zostało wprost wyrażone we wnioskach pisemnej opinii złożonej w toku postępowania przygotowawczego w tej sprawie;
- 4. obrazę przepisu art. 413 § 1 pkt 4, § 2 pkt 1 k.p.k.** poprzez pominięcie w wyroku dokładnego opisu czynu, w szczególności całkowite pominięcie dokładnego czasu, w którym nastąpił skutek popełnienia przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w postaci zaistnienia szkody w mieniu pokrzywdzonego banku i niedopuszczalne wskazanie tego czasu w uzasadnieniu wyroku, niezgodnie z czasem faktycznie podjętych przez oskarżoną działań i błędne wskazanie czasu zaistnienia skutku na dzień zaniechania spłacenia raty kredytu przez (...) S.A.;

5. **obraży przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.** poprzez uznanie E. F. (1) za winną popełnienia przestępstwa opisanego w pkt IV z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k., w sytuacji gdy nastąpiło przedawnienie karalności tego czynu.

Stawiając powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej E. F. (1) od dokonania czynów opisanych w pkt 1, 2 i 4, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania wobec oskarżonej E. F. (1) na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.p.k. również co do czynu opisanego w pkt 4.

Obrońca oskarżonej, adwokat M. S. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 427 § 1 i 437 § 1 k.p.k. zarzuciła natomiast zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę prawa karnego materialnego – art. 296 § 1 k.k. poprzez wyrażenie oczywiście błędnego poglądu prawnego, że działanie oskarżonej E. F. (1) wypełniło dyspozycję tego przepisu, podczas gdy faktycznie nie nadużyła ona udzielonych jej uprawnień i nie dopuściła się niedopełnienia ciężących na niej obowiązków podczas i w związku z zawieraniem i realizacją umów kredytowych opisanych we wszystkich zarzutach, co prowadzi nieodparcie do wniosku, że nie popełniła ona żadnego przestępstwa;

2. obrazę przepisu postępowania – art. 193 § 3 k.p.k. i art. 196 § 3 k.p.k. – która miała zasadniczy wpływ na treść wyroku, poprzez oparcie istotnych ustaleń co do odpowiedzialności karnej oskarżonej E. F. na opinii biegłego z zakresu bankowości – J. B., który podczas opracowywania opinii w toku śledztwa ujawnił okoliczności wskazujące na całkowity brak z jego strony bezstronności, wynikający z zakwalifikowania działań oskarżonej E. F.

z konkretnego przepisu ustawy karnej, natomiast w toku składania opinii przed Sądem wykazał się brakiem znajomości podstawowych zasad bankowości, co powoduje, że powinien być wyłączony od opiniowania w tej sprawie;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na całkowicie bezpodstawnym uznaniu, że oskarżona E. F. (1) w czasie podejmowania decyzji w zakresie opiniowania przyznania kredytu miała inną wiedzę o kondycji (...) Spółki (...), niż tą która została uwidoczniła w oficjalnej dokumentacji banku, zwłaszcza zaś, że dysponowała informacjami od świadka M. P., co w konsekwencji doprowadziło do oczywiście niesłusznego uznania, że dopuściła się ona czynu z art. 296 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie E. F. (1) od dokonania wszystkich zarzuconych jej czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez prokuratora okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym i – jako taka – nie zasługiwała na uwzględnienie zarówno co do sformułowanego w niej zarzutu, jak i wniosku odwoławczego.

Nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty podniesione w środku odwoławczym wywiedzionym przez obrońcę E. F. (1), adwokata M. S.. Częściowo za zasadną Sąd Apelacyjny uznał natomiast argumentację przytoczoną w apelacji drugiego z obrońców oskarżonej, adwokata A. M., w szczególności tę dotyczącą przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na fakt, że prokurator nie złożył wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, Sąd Apelacyjny – na zasadzie art. 457 § 2 k.p.k. – odstąpił w tej części od sporządzenia pisemnych motywów tego orzeczenia.

Odnosząc się zatem do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonej, wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy procedował w niniejszej sprawie prawidłowo, nie dopuszczając się błędów w zakresie gromadzenia materiału dowodowego oraz jego oceny. W oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonej E. F. (1) zarzuconych jej czynów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, chybiony jest sformułowany przez skarżących zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 196 § 3 k.p.k. i art. 193 § 3 k.p.k.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiła – między innymi – opinia biegłego z zakresu bankowości J. B.. Sąd Okręgowy poddał ten dowód analizie, dzieląc wnioski opinii we wskazanym na stronie 30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku zakresie. Podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy miał przy tym na względzie wyeksponowaną przez skarżących w apelacji okoliczność, że biegły J. B. – opiniując – wypowiedział się także w kwestii odpowiedzialności karnej poszczególnych osób (strona 31 uzasadnienia wyroku). Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena opinii biegłego J. B.

nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Za trafne należy bowiem uznać przekonanie

Sądu Okręgowego, że podniesiona przez skarżących okoliczność nie ma charakteru dyskwalifikującego przedmiotowej opinii. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu obrońców oskarżonej, nie jest to okoliczność osłabiająca zaufanie do wiedzy lub bezstronności biegłego, której ujawnienie się uzasadniałoby powołanie innego biegłego zgodnie z przepisem art. 196 § 3 k.p.k. Oczywiście w opinii biegłych nie powinny się znajdować sformułowania dotyczące winy oskarżonego lub oceny prawnej jego czynu, ponieważ uprawnienia w tym zakresie

są wyłączną domeną sądu. Jednakże fakt przytoczenia w opinii wniosków odnoszących

się do tych kwestii nie świadczy sam przez się o wadliwości oraz nieobiektywności opinii

(por. wyrok SN z dnia 27 lutego 1971 roku, III KR 210/70, LEX nr 18277; T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, str. 527; L. K. Paprzycki: Komentarz aktualizowany do art. 196, art. 197 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el. 2012, teza 9). Zauważyć należy, że skarżący, oprócz sformułowania zarzutu braku obiektywizmu ze strony biegłego J. B., nie zgłosili żadnych konkretnych zastrzeżeń pod adresem opracowanej przez niego opinii. Za takowe nie sposób bowiem uznać zawartego w apelacji adwokata A. M. bliżej nieuzasadnionego twierdzenia

o licznych mankamentach merytorycznych opinii, które – w ocenie tego skarżącego – świadczą o braku kompetencji biegłego. Podobnie rzecz ma się, jeżeli chodzi o twierdzenie adwokata M. S., że biegły J. B., opiniując na rozprawie, wykazał się brakiem znajomości podstawowych zasad bankowości. Takiej merytorycznej wadliwości przedmiotowej opinii nie dostrzegł również Sąd Apelacyjny.

Stosownie do art. 193 § 1 k.p.k. jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. Jak wyżej wskazano, Sąd Okręgowy, czyniąc ustalenia faktyczne

dotyczące procedur udzielania kredytów przez bank, którego pracownikiem była oskarżona, oparł się na wnioskach opinii biegłego z zakresu bankowości. Nie sposób zatem przyjąć

za skarżącą adwokat M. S., że w sprawie tej doszło do naruszenia powołanego przepisu.

Nie jest również zasadny podniesiony przez adwokata A. M. zarzut obrazy art. 399 § 1 k.p.k. a także powiązany z nim zarzut naruszenia art. 14 § 1 k.p.k.

i wyrażonej w tym przepisie zasady skargowości.

Stosownie do art. 399 § 1 k.p.k. jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego,

sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony. Oskarżonej E. F. (1) został zarzucony w akcie oskarżenia ciąg czterech przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem uniewinnił E. F. (1) od popełnienia przestępstwa określonego w pkt 3 tej skargi, natomiast umarżając postępowanie o czyny z pkt 1 i 2 oraz skazując oskarżoną za czyn z pkt 4 przyjął,

że w każdym z tych przypadków (pkt I, II i IV wyroku) oskarżona wyczerpała swoim zachowaniem dyspozycję art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. Jak przy tym dowodzi analiza akt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 7 grudnia 2011 roku uprzedził obecne strony o możliwości zmiany – na wskazaną powyżej – kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych E. F. (1) (k. 6221v.).

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku dokonał ponadto zmiany opisu czynu zarzuconego oskarżonej w pkt 4 aktu oskarżenia (podobnie zresztą jak i czynów z pkt 1 i 2 tej skargi), przyjmując, że E. F. (1) swoim zachowaniem wypełniła znamię przestępstwa stypizowanego w art. 296 § 1, 3 i 4 k.k. w postaci nadużycia udzielonych jej uprawnień, nie zaś – jak przyjął to w oskarżyciel publiczny – w postaci niedopełnienia ciążących na niej obowiązków. Zgodzić się należy z obrońcą oskarżonej, że powyższe pojęcia stanowią dwa całkowicie różne określenia sposobu działania sprawcy tego przestępstwa. Nie sposób jednak podzielić zapatrywania skarżącego, jakoby w realiach niniejszej sprawy takie procedowanie Sądu Okręgowego oznaczało naruszenie art. 399 § 1 k.p.k., jak również wyjście poza granice oskarżenia i wyrokowanie co do czynów nie objętych skargą prokuratora (art. 14 § 1 k.p.k.). Rzecz bowiem w tym, że – wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu w apelacji – zarówno przyjęte przez prokuratora w opisie zarzuconych czynów niedopełnienie przez E. F. (1) obowiązków, jak i przyjęte przez Sąd Okręgowy w kontestowanym orzeczeniu nadużycie przez nią uprawnień wiązało się z udzieleniem przez nią rekomendacji dotyczącej przyznania (...) Spółce Akcyjnej kredytu, skutkującej wydaniem pozytywnej decyzji w tym przedmiocie przez (...) Banku (...) S.A. oraz zawarciem przez oskarżoną w dniu 3 lipca 2001 roku umowy kredytowej nr (...). Sąd Okręgowy przyjął przy tym, że E. F. (1) miała świadomość, że przeprowadzone przez pracowników banku oceny zdolności kredytowej (...) S.A. nie uwzględniają okoliczności istotnych dla oceny ryzyka kredytowego i w związku z tym podejmując wskazane wyżej czynności oskarżona nadużyła udzielonych jej uprawnień. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, takie ustalenie stanowi uściślenie bardzo szerokiego określenia przez oskarżyciela publicznego w opisie czynu zarzuconego E. F. (1) w pkt 4 aktu oskarżenia jej obowiązków, z których – w ocenie prokuratora – nie wywiązała się ona należycie, obejmujących powinność analizy i oceny wniosku kredytowego, zdolności kredytowej wnioskodawcy, rzetelnej weryfikacji i realnej wartości ustanowionych prawnych form zabezpieczenia kredytu, skutecznego wyegzekwowania od kredytobiorcy uiszczenia składek ubezpieczeniowych, sprawdzenia stanu ilościowego zapasów mrozonek przyjętych jako zabezpieczenie kredytu, w zakresie właściwego nadzoru nad pracą podległych jej urzędników bankowych i skutecznego egzekwowania warunków zawartej umowy kredytowej. W świetle powyższego, nie można zatem przyjąć za skarżącym, że czyn zarzucony i czyn przypisany oskarżonej nie są objęte tożsamością, że przypisane oskarżonej przestępcze zachowanie nawet w części nie pokrywa się z zachowaniem zarzuconym jej w akcie oskarżenia, że nie istnieją żadne wspólne znamiona tych czynów, pozwalające stwierdzić ich tożsamość (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 8 września 2009 roku, II AKa 129/09, LEX nr 550503).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, za bezzasadny należy także uznać zawarty w apelacji adwokata M. S. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego – zdaniem skarżącej – miał się dopuścić Sąd Okręgowy, przyjmując, że oskarżona E. F. (1) w czasie podejmowania decyzji w zakresie opiniowania przyznania kredytu A. Sp. z o.o. miała inną wiedzę o kondycji finansowej tego podmiotu, aniżeli ta, która wynika z dokumentacji banku, którego była pracownikiem.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił tę okoliczność i wynikającą z niej świadomość oskarżonej utraty zdolności kredytowej przez spółkę (...), opierając się w tym względzie na uznanych za wiarygodne zeznaniach świadka M. P. (strona 20 – 21 uzasadnienia wyroku). Skarżąca przeciwstawiła w apelacji powyższym zeznaniom wyjaśnienia oskarżonej E. F. (1) oraz zeznania świadka A. K., z których – jak wskazała – wynika fakt, że oskarżona ową szerszą wiedzę na temat kondycji finansowej wskazanej wyżej spółki nabyła już po zapadnięciu decyzji o udzieleniu jej kredytu, podnosząc przy tym, że depozycje

wymienionych osób są konsekwentne, stanowcze oraz wzajemnie się uzupełniają. Skarżąca pominęła jednak całkowicie przedstawioną

w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumentację, wskazującą przyczyny dokonania przez Sąd Okręgowy takiej a nie innej oceny zeznań M. P. oraz jednoczesnego odmówienia wiary depozycjom E. F. (1) i A. K. dotyczących podniesionej kwestii (strona 20 – 21, 25 uzasadnienia wyroku). Nie wskazała przy tym, jakich to uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodów, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy, dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd Okręgowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli

te, na których oparł się ten sąd, a zwłaszcza – tak jak w rozpoznawanym przypadku – na twierdzeniu oskarżonego, że nie popełnił przestępstwa, nie może tymczasem prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku, II AKa 80/06, LEX nr 183575; wyrok SA w Krakowie z dnia 29 października 2010 roku, II AKa 162/10, LEX nr 852362.).

Stwierdzić równocześnie trzeba wadliwe podniesienie przez skarżącą zarzutu obrazy prawa materialnego – art. 296 § 1 k.k., przy jednoczesnym zakwestionowaniu prawidłowości poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Uchybienie,

o którym mowa w art. 438 pkt 1 k.p.k. ma charakter samoistny, a jego istota polega na wadliwej subsumcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość kwestionowanego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę (por. wyrok SN z dnia 23 lipca 1974 roku, V KR 212/74, LEX nr 18898; wyrok SA w Łodzi z dnia

28 czerwca 2005 roku, II AKa 99/05, LEX nr 178073). Skarżąca, kwestionując dopuszczenie się przez oskarżoną E. F. (1) przedmiotowych przestępstw powinna była

zatem poprzestać na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, a nie formułować jednocześnie zarzut obrazy prawa materialnego. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał za zbędne odniesienie do tak postawionego zarzutu obrazy przepisu prawa materialnego.

Jeżeli natomiast chodzi o podniesiony przez adwokata A. M. zarzut naruszenia art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k., to jest on zasady o tyle, o ile skarżący eksponuje brak wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV zaskarżonego wyroku (dotyczy to zresztą także czynów z pkt I i II wyroku) czasu, w którym nastąpił skutek popełnionego przez nią przestępstwa z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Wskazówkę

co do tego, jakie elementy czynu powinny zostać wymienione w wyroku, zawiera art. 332

§ 1 pkt 2 k.p.k., uściślający, na czym polega dokładne określenie zarzuconego oskarżonemu czynu. Podaje się w nim, że określenie to następuje przez wskazanie – między innymi – czasu popełnienia przestępstwa i ten został w zaskarżonym wyroku wskazany w odniesieniu do przedmiotowego czynu oskarżonej.

W niniejszej sprawie istotne znaczenie ma natomiast także ustalenie czasu, w którym nastąpił skutek niezgodnego z prawem zachowania oskarżonej, gdyż umożliwia ono ustalenia, czy nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego jej w pkt IV zaskarżonego wyroku. Zauważyć bowiem należy, że stosownie do przepisu art. 101 § 3 k.k. jeżeli dokonanie przestępstwa zależy – tak jak w przypadku czynu zakwalifikowanego z art. 296

§ 1, 3 i 4 k.k. – od nastąpienia określonego w ustawie skutku, bieg przedawnienia rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił. W przypadku przedawnienia przestępstw materialnych miarodajnym punktem czasowym rozpoczynającym bieg przedawnienia jest czas wystąpienia określonego w ustawie skutku, a nie czas działania albo zaniechania.

Powyzsza okoliczność została niewątpliwie ustalona przez Sąd Okręgowy, co znalazło swój wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (strona 16, 43 uzasadniania wyroku). W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie przyjął przy tym, że skutek przedmiotowego zachowania oskarżonej zaistniał w chwili bezskutecznego upływu terminu spłaty na rzecz banku kredytu, to jest w dniu 30 maja 2002 roku. Data ta nie została jednak wskazana w opisie

czynu przypisanego E. F. (1) w pkt IV wyroku, choć – zdaniem Sądu Apelacyjnego – w świetle powyższych rozważań rację ma skarżący, że data ta powinna zostać tamże wskazana. Jak bowiem wyżej podniesiono, od daty tej powinien być liczony termin przedawnienia karalności przestępstwa z art. 296 § 1, 3 i 4 k.k.

Nie sposób natomiast zgodzić się ze skarżącym, że w przypadku tego czynu skutek przestępczy nastąpił już w chwili zawarcia przez oskarżoną E. F. (1) w dniu 3 lipca 2001 roku umowy kredytowej nr (...) z (...) S.A. Przypomnieć należy, o czym

była już wyżej mowa, że przestępstwo stypizowane w art. 296 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci wyrządzenia mocodawcy znacznej szkody majątkowej. Powołane przez skarżącego orzeczenie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia

16 maja 2008 roku, II KK 354/07, LEX nr 435363, 467665), z którego skarżący wywodzi,

że skutek przestępczy przy zawieraniu umów kredytowych następuje w czasie ich zawarcia,

a nie w terminie późniejszym, nie przystaje do realiów niniejszej sprawy. Dotyczy

ono bowiem przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., które również jest przestępstwem materialnym, lecz jego skutek następuje już z chwilą niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez inną osobę i powstanie szkody nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do popełnienia tego przestępstwa.

Niemniej jednak podzielić należy wyrażony przez skarżącego pogląd, że karalność czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV zaskarżonego wyroku uległa przedawnieniu, choć zauważyć należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzuconego mu przez skarżącego uchybienia (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.), nie uwzględniając tej okoliczności, skoro przedawnienie to nastąpiło już po dacie wydania przez ten Sąd zaskarżonego orzeczenia.

Przedmiotowe przestępstwo, trafnie zakwalifikowane przez Sąd Okręgowy z art. 296

§ 1, 3 i 4 k.k., jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat trzech. Stosownie do art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 101 § 3 k.k. w zw. z art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku

o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z 2005 roku Nr 132, poz. 1109) karalność

tak zakwalifikowanego przestępstwa ustaje, jeżeli od nastąpienia jego skutku upłynęło

5 lat. Jeżeli jednak w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność tego czynu ustaje z upływem 5

lat od zakończenia powyższego okresu (art. 102 k.k.). Jak wyżej wskazano, skutek przypisanego E. F. (1) przestępstwa nastąpił w dniu 30 maja 2002 roku. Postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało natomiast wydane wobec

oskarżonej w dniu 24 kwietnia 2007 roku (k. 3506), a zatem przed upływem terminu 5 lat,

o którym mowa w art. 101 § 1 pkt 4 k.k. Wobec powyższego stwierdzić zatem należy,

że karalność przedmiotowego przestępstwa uległa przedawnieniu w dniu 30 maja 2012 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punktach

IV, VII i VIII zaskarżonego wyroku, dotyczące skazania E. F. (1) za czyn z pkt 4 aktu oskarżenia i – mając na uwadze treść art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. – umorzył postępowanie o ten czyn, orzekając w myśl art. 632 pkt 2 k.p.k., że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

W pozostałym natomiast zakresie, wobec niestwierdzenia uchybień wskazanych

w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną.

Na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny orzekł, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

Rozstrzygnięcie o zwolnieniu E. F. (1) od ponoszenia kosztów sądowych

i uznaniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu

o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego – sytuacja materialna oskarżonej nie pozwala na uiszczenie przez nią tych należności.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.